

var opbrugt, de fleste fonds under generalsekretærens kontrol fuldt ud belånte, og der måtte under flere perioder i løbet af 1972 forudses til dels meget alvorlige likviditetskriser. Det ville være nødvendigt at søge dækning for det i 1972 ventede underskud på de løbende poster, som ansloges til 3,9 mill. dollars. Finanschefen foreslog, at et overskud fra tidligere år på 1,8 mill. dollars overførtes til en særfond eller til arbejdskapitalen. Herudover ville generalsekretæren administrere det endelige godkendte budget for 1972 med henblik på at holde sig indenfor 99 pct. af budgettet; de således sparede 1 pct. ville beløbe sig til de manglende 2,1 mill. dollars. For at løse likviditetsproblemerne, forudså generalsekretæren, at det ville blive uomgængeligt nødvendigt at låne af UNDP-midler i hans varetægt. Nogen afgørelse blev ikke truffet vedrørende de konkrete forslag, men bl. a. Danmark erindrede om dels de formål, som de frivillige bidrag til UNDP var bestemt at tjene, dels at de administrative arrangementer for bestyrelsen af disse midler var under diskussion. Canada og Japan støttede disse advarende betragtninger.

B. Enkelte punkter.

1. Personaleforbruget.

Den ovenfor omtalte restriktive holdning overfor væksten i FN's budget fik markant udtryk under behandlingen af budgetforslagets sektion 3: lønninger, som naturligt nok for en administrativ organisation optager den væsentligste del af budgettet. Såvel Sovjetunionen som USA forelagde forslag, som, omend med forskellig hårdhedsgrad i virkningerne, principielt baserede sig på at etablere et personaleloft på 1971-, tildels 1970-niveauet. Da det trods ændringer i mildnende retning var øjensynligt, at intet af forslagene kunne samle flertal, blev de trukket tilbage uden afstemning.

2. FN's informations-virksomhed.

Der forelå for 5. udvalg en fra 25. samling udskudt og i mellemtiden ændret og uddybet redegørelse fra generalsekretæren for FN's almindelige informationsvirksomhed, foruden om visse nyanskaffelser m. v.

Behandlingen af disse emner optog en meget stor del af udvalgets tid i perioden 3.

november-2. december 1971. Det må herved erindres, at informationsvirksomheden repræsenterer det eneste område, på hvilket 5. udvalg traditionelt er kompetent ikke blot for de administrative og finansielle spørgsmål, men også for selve substansen. Denne udvidede kompetence blev ganske vist bestridt af enkelte lande, men indvendingen blev tilbagevist af den assisterende generalsekretær for information med en historisk påvisning, og fandt ej heller bredere tilslutning i udvalget.

Et af de generelle emner, som debatten centrerede sig om, var grundlaget for FN's informationsvirke. De to resolutioner, på hvilke informationsvirksomheden gennem årene er opbygget (resolutionerne 13(I) og 595(VI)), understreger kravet om objektivitet. I generalsekretærens rapport fremhævedes det, at der ikke skønnedes behov for et andet grundlag end dette, men at informationskontoret dog i de tilfælde, hvor FN selv var gået promovende ind for en sag, ikke behøvede at opretholde sin neutrale stilling, men aktivt kunne identificere sig med således universelt godkendte opgaver. Medens adskillige udviklingslande ikke så nogen betænkelighed ved en sådan mere propagandistisk informationspolitik, manede adskillige andre, navnlig vestlige lande, herunder Danmark, til forsigtighed; en aktivistisk informationsvirksomhed, som ikke strengt baseredes på objektivitet, kunne være selvødelæggende og til skade for FN's anseelse.

Et særligt problem opstod omkring den administrative indordning af Centret for Økonomisk og Social Information (CESI), der, ved frivillige bidrag først og fremmest fra Holland og Canada, oprettedes i 1968 for at koordinere informationsvirksomheden til støtte for det 2. udviklingstår. Under forhandlingerne i 5. udvalg gav de tre skandinaviske landes repræsentanter tilsagn om hver at yde CESI 50.000 dollars i hvert af de følgende tre år.

Navnlig disse fem bidragsydere var betænkelige ved et af en række udviklingslande fremsat krav til generalsekretæren om straks at berøve CESI dets særlige administrative stilling inden for OPI (under et særligt rådgivende udvalg) og i enhver henseende henføre det til informationschefens ansvarsområde. Bidragsydernes modstand var begrundet dels i med personspørgsmål